

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 164/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseniami sp. zn. 23 CoE/59/2013 zo 17. júna 2013 (Rvp 3931/2014), sp. zn. 21 CoE/109/2012 z 27. decembra 2012 (Rvp 3932/2014), sp. zn. 9 CoE/91/2012 z 9. apríla 2013 (Rvp 3933/2014), sp. zn. 9 CoE/186/2012 z 21. mája 2013 (Rvp 4006/2014), sp. zn. 9 CoE/141/2011 z 26. júna 2012 (Rvp 4347/2014), sp. zn. 6 CoE/215/2012 z 26. februára 2013 (Rvp 4733/2014), sp. zn. 23 CoE/59/2013 zo 17. júna 2013 (Rvp 4779/2014), sp. zn. 11 CoE/192/2012 z 28. marca 2013 (Rvp 5378/2014), sp. zn. 3 CoE/33/2012 z 28. júna 2012 (Rvp 5379/2014), sp. zn. 3 CoE/232/2012 z 29. januára 2013 (Rvp 5380/2014), sp. zn. 6 CoE/33/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 5381/2014), sp. zn. 6 CoE/45/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 5382/2014), sp. zn. 24 CoE/34/2012 z 27. februára 2013 (Rvp 6241/2014), sp. zn. 21 CoE/306/2012 z 30. apríla 2013 (Rvp 6242/2014), sp. zn. 5 CoE/105/2012 z 26. februára 2013 (Rvp 6542/2014),

sp. zn. 24 CoE/4/2012 z 30. januára 2013 (Rvp 6543/2014), sp. zn. 5 CoE/195/2012 z 30. mája 2013 (Rvp 6544/2014), sp. zn. 23 CoE/45/2013 zo 17. júna 2013 (Rvp 7125/2014), sp. zn. 6 CoE/52/2012 z 21. júna 2012 (Rvp 7126/2014), sp. zn. 24 CoE/66/2012 z 5. februára 2013 (Rvp 7587/2014), sp. zn. 21 CoE/120/2012 z 30. apríla 2013 (Rvp 7588/2014), sp. zn. 21 CoE/120/2012 z 30. apríla 2013 (Rvp 8429/2014), sp. zn. 3 CoE/141/2013 z 24. septembra 2013 (Rvp 8430/2014), sp. zn. 9 CoE/496/2011 z 29. januára 2013 (Rvp 8431/2014), sp. zn. 21 CoE/51/2012 z 29. júna 2012 (Rvp 8432/2014), sp. zn. 23 CoE/119/2012 zo 14. novembra 2012 (Rvp 8433/2014), sp. zn. 23 CoE/64/2013 z 27. marca 2013 (Rvp 8518/2014), sp. zn. 5 CoE/251/2012 z 27. augusta 2013 (Rvp 8519/2014), sp. zn. 11 CoE/671/2011 z 31. januára 2013 (Rvp 8520/2014), sp. zn. 11 CoE/99/2013 z 31. mája 2013 (Rvp 8649/2014), sp. zn. 24 CoE/167/2012 z 26. júna 2013 (Rvp 8650/2014), sp. zn. 3 CoE/195/2012 z 29. januára 2013 (Rvp 8651/2014), sp. zn. 24 CoE/274/2012 zo 7. augusta 2013 (Rvp 8734/2014), sp. zn. 10 CoE/94/2012 z 27. septembra 2012 (Rvp 8735/2014), sp. zn. 3 CoE/29/2013 z 30. júla 2013 (Rvp 9065/2014), sp. zn. 11 CoE/25/2013 z 23. júla 2013 (Rvp 9299/2014), sp. zn. 23 CoE/670/2011 zo 16. januára 2013 (Rvp 9300/2014), sp. zn. 10 CoE/334/2011 z 31. októbra 2012 (Rvp 9301/2014), sp. zn. 11 CoE/66/2012 z 8. apríla 2013 (Rvp 9598/2014), sp. zn. 23 CoE/29/2012 z 12. septembra 2012 (Rvp 10017/2014), sp. zn. 9 CoE/140/2012 z 30. júla 2013 (Rvp 10018/2014), sp. zn. 11 CoE/28/2013 z 23. júla 2013 (Rvp 10019/2014), sp. zn. 9 CoE/98/2012 z 11. decembra 2012 (Rvp 10020/2014), sp. zn. 24 CoE/170/2012 z 9. apríla 2013 (Rvp 10400/2014), sp. zn. 24 CoE/256/2012 z 27. augusta 2013 (Rvp 10780/2014), sp. zn. 11 CoE/664/2011 z 28. novembra 2012 (Rvp 10781/2014), sp. zn. 9 CoE/12/2012 z 9. októbra 2012 (Rvp 10782/2014), sp. zn. 5 CoE/64/2012 z 27. novembra 2012 (Rvp 10783/2014), sp. zn. 21 CoE/337/2012 z 30. apríla 2013 (Rvp 10784/2014), sp. zn. 21 CoE/173/2012 z 27. decembra 2012 (Rvp 10785/2014), sp. zn. 24 CoE/62/2012 z 5. februára 2013 (Rvp 10786/2014), sp. zn. 10 CoE/110/2013 z 25. júla 2013 (Rvp 10819/2014), sp. zn. 23 CoE/279/2013 z 30. septembra 2013 (Rvp 10935/2014), sp. zn. 23 CoE/70/2013 zo 7. mája 2013 (Rvp 10939/2014), sp. zn. 23 CoE/165/2013 z 23. októbra 2013 (Rvp 10960/2014),

sp. zn. 3 CoE/107/2012 z 20. septembra 2012 (Rvp 11338/2014), sp. zn. 17 CoE/17/2011 z 20. decembra 2012 (Rvp 12231/2014), sp. zn. 6 CoE/190/2012 z 5. apríla 2013 (Rvp 12232/2014), sp. zn. 6 CoE/123/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 12233/2014), sp. zn. 10 CoE/67/2013 z 28. augusta 2013 (Rvp 12234/2014), sp. zn. 23 CoE/202/2013 zo 17. júna 2013 (Rvp 12360/2014) a sp. zn. 6 CoE/56/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 12361/2014) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uzneseniami sp. zn. 4 ECdo/283/2013 z 12. decembra 2013 (Rvp 3931/2014), sp. zn. 7 ECdo/229/2013 z 3. decembra 2013 (Rvp 3932/2014), sp. zn. 4 ECdo/230/2013 z 20. novembra 2013 (Rvp 3933/2014), sp. zn. 7 ECdo/261/2013 z 3. decembra 2013 (Rvp 4006/2014), sp. zn. 5 ECdo/65/2013 z 10. októbra 2013 (Rvp 4347/2014), sp. zn. 4 ECdo/279/2013 z 21. novembra 2013 (Rvp 4733/2014), sp. zn. 4 ECdo/283/2013 z 12. decembra 2013 (Rvp 4779/2014), sp. zn. 3 Oboer/161/2013 z 27. januára 2014 (Rvp 5378/2014), sp. zn. 4 Cdo/71/2013 z 12. decembra 2013 (Rvp 5379/2014), sp. zn. 2 ECdo/115/2013 z 30. januára 2014 (Rvp 5380/2014), sp. zn. 8 ECdo/29/2013 zo 16. decembra 2013 (Rvp 5381/2014), sp. zn. 7 ECdo/11/2014 z 30. januára 2014 (Rvp 5382/2014), sp. zn. 7 ECdo/203/2013 z 5. februára 2014 (Rvp 6241/2014), sp. zn. 8 ECdo/23/2013 z 30. januára 2014 (Rvp 6242/2014), sp. zn. 5 ECdo/142/2013 z 11. februára 2014 (Rvp 6542/2014), sp. zn. 3 Oboer/309/2013 zo 7. januára 2014 (Rvp 6543/2014), sp. zn. 7 ECdo/273/2013 z 5. februára 2014 (Rvp 6544/2014), sp. zn. 4 ECdo/13/2014 z 20. marca 2014 (Rvp 7125/2014), sp. zn. 1 Oboer/251/2013 z 27. novembra 2013 (Rvp 7126/2014), sp. zn. 1 Oboer/250/2013 z 27. novembra 2013 (Rvp 7587/2014), sp. zn. 7 ECdo/178/2013 z 26. marca 2014 (Rvp 7588/2014), sp. zn. 7 ECdo/178/2013 z 26. marca 2014 (Rvp 8429/2014), sp. zn. 8 ECdo/37/2014 z 9. apríla 2014 (Rvp 8430/2014), sp. zn. 3 Oboer/104/2013 zo 17. marca 2014 (Rvp 8431/2014), sp. zn. 1 ECdo/100/2013 z 27. marca 2014 (Rvp 8432/2014), sp. zn. 1 ECdo/48/2013 z 27. marca 2014 (Rvp 8433/2014), sp. zn. 5 Oboer/338/2013 z 19. decembra 2013 (Rvp 8518/2014), sp. zn. 4 ECdo/17/2014 z 20. marca 2014 (Rvp 8519/2014), sp. zn. 4 ECdo/9/2014 z 19. februára 2014 (Rvp 8520/2014), sp. zn. 5 Oboer/321/2013 z 29. apríla 2014 (Rvp 8649/2014), sp. zn. 7 ECdo/289/2013 z 9. apríla 2014 (Rvp 8650/2014), sp. zn. 1 ECdo/220/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 8651/2014),

sp. zn. 1 ECdo/12/2014 z 27. marca 2014 (Rvp 8734/2014), sp. zn. 1 Oboer/91/2013 z 26. marca 2014 (Rvp 8735/2014), sp. zn. 8 ECdo/23/2014 z 9. apríla 2014 (Rvp 9065/2014), sp. zn. 8 ECdo/15/2014 zo 14. mája 2014 (Rvp 9299/2014), sp. zn. 3 Oboer/92/2013 zo 17. marca 2014 (Rvp 9300/2014), sp. zn. 5 ECdo/137/2013 z 9. apríla 2014 (Rvp 9301/2014), sp. zn. 5 Oboer/347/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 9598/2014), sp. zn. 1 Oboer/218/2013 z 27. augusta 2013 (Rvp 10017/2014), sp. zn. 2 ECdo/64/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 10018/2014), sp. zn. 1 ECdo/22/2014 z 24. apríla 2014 (Rvp 10019/2014), sp. zn. 5 Oboer/229/2013 z 21. mája 2014 (Rvp 10020/2014), sp. zn. 8 ECdo/39/2014 z 9. apríla 2014 (Rvp 10400/2014), sp. zn. 6 ECdo/33/2014 z 23. apríla 2014 (Rvp 10780/2014), sp. zn. 1 Oboer/41/2013 zo 16. apríla 2014 (Rvp 10781/2014), sp. zn. 4 Oboer/92/2013 z 31. marca 2014 (Rvp 10782/2014), sp. zn. 2 ECdo/44/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 10783/2014), sp. zn. 2 ECdo/229/2013 z 31. marca 2013 (Rvp 10784/2014), sp. zn. 1 Oboer/49/2013 zo 16. apríla 2014 (Rvp 10785/2014), sp. zn. 3 Oboer/213/2013 z 29. mája 2014 (Rvp 10786/2014), sp. zn. 8 ECdo/80/2014 zo 4. júna 2014 (Rvp 10819/2014), sp. zn. 8 ECdo/75/2014 zo 4. júna 2014 (Rvp 10935/2014), sp. zn. 8 ECdo/49/2014 zo 14. mája 2014 (Rvp 10939/2014), sp. zn. 4 ECdo/81/2014 z 21. mája 2014 (Rvp 10960/2014), sp. zn. 4 ECdo/226/2013 z 25. júna 2014 (Rvp 11338/2014), sp. zn. 3 Oboer/50/2013 z 27. marca 2014 (Rvp 12231/2014), sp. zn. 4 Oboer/121/2013 z 31. marca 2014 (Rvp 12232/2014), sp. zn. 6 ECdo/17/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 12233/2014), sp. zn. 4 ECdo/15/2014 z 18. júna 2014 (Rvp 12234/2014), sp. zn. 5 Oboer/353/2013 z 29. apríla 2014 (Rvp 12360/2014) a sp. zn. 2 ECdo/299/2013 z 30. apríla 2014 (Rvp 12361/2014) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3931/2014, Rvp 3932/2014, Rvp 3933/2014, Rvp 4006/2014, Rvp 4347/2014, Rvp 4733/2014, Rvp 4779/2014, Rvp 5378/2014, Rvp 5379/2014, Rvp 5380/2014,

Rvp 5381/2014, Rvp 5382/2014, Rvp 6241/2014, Rvp 6242/2014, Rvp 6542/2014,
Rvp 6543/2014, Rvp 6544/2014, Rvp 7125/2014, Rvp 7126/2014, Rvp 7587/2014,
Rvp 7588/2014, Rvp 8429/2014, Rvp 8430/2014, Rvp 8431/2014, Rvp 8432/2014,
Rvp 8433/2014, Rvp 8518/2014, Rvp 8519/2014, Rvp 8520/2014, Rvp 8649/2014,
Rvp 8650/2014, Rvp 8651/2014, Rvp 8734/2014, Rvp 8735/2014, Rvp 9065/2014,
Rvp 9299/2014, Rvp 9300/2014, Rvp 9301/2014, Rvp 9598/2014, Rvp 10017/2014,
Rvp 10018/2014, Rvp 10019/2014, Rvp 10020/2014, Rvp 10400/2014, Rvp 10780/2014,
Rvp 10781/2014, Rvp 10782/2014, Rvp 10783/2014, Rvp 10784/2014, Rvp 10785/2014,
Rvp 10786/2014, Rvp 10819/2014, Rvp 10935/2014, Rvp 10939/2014, Rvp 10960/2014,
Rvp 11338/2014, Rvp 12231/2014, Rvp 12232/2014, Rvp 12233/2014, Rvp 12234/2014,
Rvp 12360/2014 a sp. zn. Rvp 12361/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude
ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 164/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. apríla 2014, 9. apríla 2014, 15. apríla 2014, 23. apríla 2014, 25. apríla 2014, 12. mája 2014, 26. mája 2014, 30. mája 2014, 13. júna 2014, 30. júna 2014, 14. júla 2014, 17. júla 2014, 21. júla 2014, 23. júla 2014, 28. júla 2014, 4. augusta 2014, 11. augusta 2014, 19. augusta 2014, 20. augusta 2014, 25. augusta 2014, 26. augusta 2014, 27. augusta 2014, 28. augusta 2014, 10. septembra 2014, 16. septembra 2014 a 22. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) označeným postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „postup a uznesenia krajského súdu“) a označeným postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „postup a uznesenia najvyššieho súdu“).

Zo sťažností a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a že v rámci tejto činnosti poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s fyzickými osobami – dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, stali sa pohľadávky sťažovateľky splatnými. Na základe exekučných titulov – rozhodcovských rozsudkov, resp. notárskych zápisníc – boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania, v priebehu ktorých príslušné prvostupňové súdy uzneseniami rozhodli o ich zastavení. Po podaní odvolaní sťažovateľkou krajský súd uzneseniami potvrdil prvostupňové uznesenia ako vecne správne. Keďže krajský súd *„sa nesprávne vysporiadal s právnymi argumentmi oprávneného a pochybil pri aplikácii únievého práva“*, podala sťažovateľka proti jeho uzneseniam dovolania, ktoré však najvyšší súd uzneseniami odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania. Poukazujúc na rozsiahlu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že krajský súd ani najvyšší súd pri svojom rozhodovaní nepostupovali podľa Smernice Rady č. 93/13/ES, ktorá, pokiaľ ide o výklad čl. 47 charty, ukladá vnútroštátnym súdom povinnosť dôsledne uplatňovať princíp kontradiktórnosti konania, čo sa v jej prípade nestalo, keďže je evidentné, že oba súdy

odopreli sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k „*neprijateľnej podmienke*“, ako aj k prípadnému vyjadreniu povinného.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty postupom a uzneseniami krajského súdu a postupom a uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3931/2014, Rvp 3932/2014, Rvp 3933/2014, Rvp 4006/2014, Rvp 4347/2014, Rvp 4733/2014, Rvp 4779/2014, Rvp 5378/2014, Rvp 5379/2014, Rvp 5380/2014, Rvp 5381/2014, Rvp 5382/2014, Rvp 6241/2014, Rvp 6242/2014, Rvp 6542/2014, Rvp 6543/2014, Rvp 6544/2014, Rvp 7125/2014, Rvp 7126/2014, Rvp 7587/2014, Rvp 7588/2014, Rvp 8429/2014, Rvp 8430/2014, Rvp 8431/2014, Rvp 8432/2014, Rvp 8433/2014, Rvp 8518/2014, Rvp 8519/2014, Rvp 8520/2014, Rvp 8649/2014, Rvp 8650/2014, Rvp 8651/2014, Rvp 8734/2014, Rvp 8735/2014, Rvp 9065/2014, Rvp 9299/2014, Rvp 9300/2014, Rvp 9301/2014, Rvp 9598/2014, Rvp 10017/2014, Rvp 10018/2014, Rvp 10019/2014, Rvp 10020/2014, Rvp 10400/2014, Rvp 10780/2014, Rvp 10781/2014, Rvp 10782/2014, Rvp 10783/2014, Rvp 10784/2014, Rvp 10785/2014, Rvp 10786/2014, Rvp 10819/2014, Rvp 10935/2014, Rvp 10939/2014, Rvp 10960/2014,

Rvp 11338/2014, Rvp 12231/2014, Rvp 12232/2014, Rvp 12233/2014, Rvp 12234/2014, Rvp 12360/2014 a sp. zn. Rvp 12361/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecných súdov rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami krajského súdu

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky a plne sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré v nich uviedol (napr. sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013 a iné), pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a ich zastavení, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií. Na uvedenom nemení nič ani argumentácia sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky ako nekalej, nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekúcií už z uznesení prvostupňových súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí mali v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali

po doručení uznesení prvostupňových súdov možnosť vyjadriť sa, resp. podať odvolanie v tom smere, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd vo svojich uzneseniach náležite zaoberal a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré vzhliadol uznesenia prvostupňových súdov ako vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

Vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe aj iné dôvody odmietnutia jej sťažností, ústavný súd prihliadajúc na zásadu procesnej hospodárnosti konania predložené sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a uzneseniam krajského súdu odmietol podľa poslednej vety § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené bez ďalšieho odôvodnenia (bod 2 výroku uznesenia).

2.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami najvyššieho súdu

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že už uznesením sp. zn. III. ÚS 291/2014 z 24. apríla 2014 odmietol ako zjavne neopodstatnené obsahovo identické sťažnosti sťažovateľky, ktorými napadla postup najvyššieho súdu v dovolacích konaniach

a jeho uznesenia, ktorými odmietol sťažovateľkou podané dovolania ako procesne neprípustné.

Ústavný súd preto opätovne konštatuje, že sťažovateľka aj napriek skutočnosti, že jej musí byť známy názor ústavného súdu na danú problematiku, naďalej podáva sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne identické s tými, ktoré už ústavný súd v minulosti riešil, preto je zrejmé, že sťažovateľka nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o predchádzajúcich typovo zhodných sťažnostiach sťažovateľky. Vyvstáva preto otázka, aký význam a efektivitu má uvedený postup pre sťažovateľku, pretože ani podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je bezpodmienečne nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v skutkovo a právne zhodných prípadoch ako neefektívny.

Keďže preskúmaním pripojených uznesení najvyššieho súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v príslušnom procesnom kódexe, pričom medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a možnosťou porušenia práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty nezstila ani takú súvislosť, ktorá by odôvodňovala prijatie predložených sťažností na ďalšie konanie, tieto, rovnako, ako v predchádzajúcom prípade, odmietol podľa poslednej vety § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti bez ďalšieho odôvodnenia (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015